

O fostă călugăriță găsește pacea cu Dumnezeu

Wilma Sullivan

(fosta Soră Wilma Marie, R.S.M.)

Doream „să fac binele“

Pînă la vîrsta de 29 de ani și jumătate am fost o catolică sinceră și plină de zel. Aspiram din toată inima să fac binele. Mă duceam la liturghie, primeam sacramentele, mă străduiam să-mi iubesc aproapele și, la modul general, să fiu bună cu toți. Crezusem totdeauna că acesta era mijlocul de a ajunge în cer. Această dorință de „a face binele“ în jurul meu m-a determinat să intru, în 1967, într-un ordin călugăresc, Surorile Îndurării,* unde am rămas pînă în 1971.

În căutarea adevărului

Căutarea mea după adevăr a început într-o zi, aproape de altar, în timp ce luam împărtășania. Eram în genunchi, și preotul mi-a arătat ostia, rostind cuvintele rituale: „Corpul lui Cristos“. Înainte de a zice „Amen“, așa cum se cuvine, m-am întreat pentru prima oară: „Dar este oare acesta cu adevărat corpul lui Cristos?“ N-am putut analiza acest gînd înainte de a răspunde, dar din clipa aceea m-a urmărit *în fiecare zi* aceeași întrebare: „Oare este vorba cu adevărat de

Am devenit o membră a
Surorilor Mariei

* Acest ordin, numit în engleză „Sisters of Mercy“, a fost fondat în 1827 de Catherine McAuley la Dublin, în Irlanda, cu scopul de a se îngriji de cei săraci – n.ed.

corpul lui Cristos?“ În final, am început să mă rog cu sinceritate: „Doamne, dacă Iesus Se găsește cu adevărat în această ostie, Te rog să-mi arăți lucrul acesta. Dacă nu, arată-mi unde este adevărul“.

Șase luni mai târziu, părăseam mănăstirea. La doi ani și jumătate după plecarea mea, Dumnezeu, prin Cuvîntul Său de adevăr, a răspuns la întrebarea mea. Data de 11 noiembrie 1973 a marcat o cotitură în viața mea: în ziua aceea am înțeles că salvarea nu se găsea decît în Cristos, care Și-a vărsat sîngele pentru iertarea păcatelor mele. Astfel că, *numai și numai prin credință*, m-am născut din nou și am devenit un copil al lui Dumnezeu.

Faptele bune nu sunt de-ajuns

Mai întîi, în octombrie 1973, Domnul S-a servit de o problemă medicală ca să mă pună în contact cu o creștină din Pennsylvania. Am întîlnit-o în timp ce eram internată în spital pentru o operație minoră. Această femeie mi s-a adresat cu blîndețe și m-a ajutat să înțeleg că, înaintea lui Dumnezeu, eram o păcătoasă complet rătăcită. N-am stat decît foarte puțin timp în spital și n-am putut s-o cunosc mai bine pe această doamnă, dar în săptămîna care a urmat după externarea mea m-am interesat regulat de starea sănătății ei. Știind că fusesem călugăriță, m-a invitat pe urmă acasă la ea ca să vorbim despre chestiuni spirituale. În plus, îmi dădeam seama că avea nevoie de cineva cu care să vorbească, așa că am acceptat invitația. Două dintre prietenele ei erau cu ea în ziua aceea.

Pentru prima dată m-am simțit provocată în privința vieții mele religioase. Lucrul cel mai important pe care l-am reținut din această discuție a fost faptul că chiar și o viață plină de „fapte bune“ nu este suficientă pentru a putea intra în cer. Căci, în Isaia 64:5, Cuvîntul lui Dumnezeu spune: „Toată dreptitudinea noastră este ca o haină murdară“. Iar în Efeseni 2:8-9 se spune: „Căci prin grație ați fost salvați, prin intermediul credinței. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se gloriifice nimeni“. Omul nu e salvat de la infern prin faptele lui bune, ci numai prin credința în Iesus, Salvatorul, care îl cheamă pe fiecare pe nume.

În cursul conversației noastre din seara aceea, aceste doamne m-au invitat să vin la închinarea din biserica lor baptistă. Am participat două săptămîni la rînd, ducîndu-mă în acest timp și la liturghie. Ca urmare, am cerut o întrevedere cu pastorul, E. Robert Jordan. Doream pur și simplu să vorbesc cu el despre ceea ce trăiam și despre orientarea mea din clipa aceea. El

mi-a povestit cum găsisse salvarea și mi-a spus ce făcuse Domnul pentru el. La un moment dat, a făcut o remarcă ce m-a provocat cu adevărat: „Wilma“, mi-a zis el, „nimeni nu-mi zisese vreodată că era suficient să te naști în această lume stricată ca să fii atât de rău încât să meriți iadul. Niciodată nu mi s-a spus că este imposibil să fii eliberat de păcat prin altceva decât prin sângele lui Cristos“.

În acea clipă, Spiritul Sfânt mi-a permis să înțeleg că eram o păcătoasă pierdută și că aveam nevoie să fiu salvată. Încă din fragedă copilărie, fusem învățată că, întrucît Dumnezeu ne iubește, trebuia într-adevăr să fii un păcătos „din cale-afară“ pentru a ajunge în iad. Mi s-a spus că voi ajunge în cer dacă mă străduiam să mă port bine, dacă mă duceam la spovedanie cînd păcătuiam, dacă mă împărtășeam cît mai des posibil și dacă muream „într-o stare de har“. Dar, în ziua aceea, am înțeles că inima mea era înclinată spre păcat, prin simplul fapt al nașterii mele în această lume. Botezul meu nu-mi înlăturase greșelile, căci „fără vărsare de sânge nu este iertare“ (Evrei 9:22). Aveam deci nevoie să-L accept personal pe Domnul Iesus ca Salvator al meu.

Puteam oare să rămîn catolică?

De îndată ce-am primit salvarea, în mine au început să apară nenumărate întrebări. Datorită lui Dumnezeu, persoana pe care o întîlnisem în spital știa (și voia cu adevărat) să mă ajute. Ea răspundea cu Scriptura la întrebările mele. Unul dintre primele lucruri pe care le-am întregat a fost următorul: „Pot să cred în Iesus ca Salvator al meu și să rămîn în Biserica Catolică?“ Noua mea prietenă a dat dovadă de multă înțelepciune: „Wilma“, a zis ea, „după părerea mea nu e posibil, dar n-o să-ți spun că este imposibil. Vreau pur și simplu să-ți spun, potrivit Bibliei, trebuie să ne închinăm lui Dumnezeu. Spune-mi cum procedezi acum, și vom vedea dacă este același lucru. Pe urmă tu însași va trebui să iei o decizie“.

În această privință, un verset urma să-mi servească drept punct de reper pentru viitoarele mele alegeri: „Dumnezeu este Spirit, și cei ce I se închină trebuie să I se închine în spirit și în adevăr“ (Ioan 4:24). Eu căutam cu sinceritate adevărul, și-L iubeam atât de mult pe Domnul, încît voiam să fiu sigură că închinarea mea Îi era plăcută. Dumnezeu, știam aceasta, nu putea și nici nu voia să mă mintă; cu toate acestea, știam de asemenea că ființa omească poate să facă greșeli și chiar le face, și că se întîmplă să ne înșelăm.

M-am pus deci să fac ca bereenii, care „cercetau în fiecare zi Scripturile, ca să vadă dacă ce li se zicea era exact“ (Fapte 17:11).

Am examinat deci în lumina Scripturii sacramentele catolice: împărtășania euharistică, botezul copiilor, mărturisirea păcatelor. Am descoperit astfel o serie de probleme. Întrebînd-o pe prietena mea cu privire la împărtășanie, am primit un răspuns la întrebarea pe care mi-o puneam de atîția ani: „Desigur, Iesus nu are nevoie să moară la fiecare liturghie“. Ea mi-a arătat că Cristos a murit pe cruce „odată pentru totdeauna“ (cf. Evrei 10:10-14) și Și-a rostit al Său: „S-a îndeplinit!“ (Ioan 19:30) ca să pecetluiască acest fapt. Nu este nevoie să mai spun bucuria care îmi umplea inima. În sfîrșit, găsisem răspunsul la întrebarea mea!

Eliberată de orice neliniște, mi-am continuat studiul asupra sacramentelor, sigură că urma să descopăr adevărul în privința închinării care Îi place lui Dumnezeu. Am constatat că, în Biblie, botezul este semnul vizibil al unei pocăințe interioare (cf. Fapte 2:41; 8:26-39; 16:25-34), pe cînd potrivit Bisericii Catolice înlătură păcatul original și face din cel botezat un copil al lui Dumnezeu. La fel, am realizat că în sacramentul penitenței se atribuie preotului puterea de a ierta păcatele. Lucrul acesta nu este conform cu Scriptura, care declară: „Există un singur Dumnezeu și un singur mediator între Dumnezeu și oameni, Omul Iesus Cristos“ (1.Timotei 2:5). *Nu există niciun alt mediator!* În sfîrșit, am înțeles că niciun act de penitență (fie sub forma unor rugăciuni, fie sub forma unor fapte bune) nu poate plăti pentru păcatele mele. Numai sacrificiul făcut de Cristos „odată pentru totdeauna“ poate șterge păcatul.

O decizie dificilă

Aceste contradicții evidente (și multe altele) între învățătura catolică și Scriptură m-au adus în fața celei mai importante și mai dificile decizii din viața mea. Trebuia să aleg între încrederea în Dumnezeu, care nu poate să mintă (cf. Romani 3:4), și încrederea în om, care poate face greșeli (cf. Proverbe 14:12).

În final, în 16 decembrie 1973, am luat decizia de a părăsi catolicismul, pentru a nu mai asculta decît de Cuvîntul lui Dumnezeu. Am pus în mîinile Domnului toate consecințele acestei decizii. Astăzi, cu toată sinceritatea, pot să afirm că nici măcar o singură dată n-am regretat această alegere. Dumnezeu, în iubirea Sa, mi-a permis să cresc „în grația și în cunoașterea Dom-

Pot depune mărturie pentru fidelitatea lui Dumnezeu

nului și Salvatorului nostru Iesus Cristos" (2.Petru 3:18).

Adevărul m-a făcut liberă, și dorința mea este ca să fie la fel și pentru tine. Dacă Îi ceri lui Dumnezeu să-ți arate acest adevăr, o va face, și te va scăpa de tradițiile religioase omețești. Crede în Cristos din toată inima, căci El a îndeplinit totul în locul tău. El îți oferă cu mult mai mult decât o religie: o relație personală cu El. Și această relație poate începe astăzi, dacă o dorești.

Wilma Sullivan

Astăzi, Wilma Sullivan vestește salvarea în Cristos, depunând mărturie, pre-tutindeni unde i se cere aceasta, de ceea ce a făcut Dumnezeu în viața ei. Ea locuiește în Statele Unite.